

[Glistrup]

Så bebrejder hr. Kofod-Svendsen os, at vi overreagerer, kommer med for kraftige reaktioner. Jamen situationen er jo den, at det har vist sig, at de hidtidige indgreb ikke har været tilstrækkelig skarp lud til de skurvede hoveder. Det har rent faktisk været således, at man er fortsat gang efter gang, nu måske halvfjerdsindstyvende gang i træk, med at pestilere på den måde, man gør. Man må altså finde frem til nogle andre løsninger. Jeg sympatiserer da 100 pct. med, at vi skal til at have en foreningsfrihedslov overensstemmende med det, som Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet har kæmpet for i vor tid herinde i fællesskab, men jeg tror altså bare ikke, at den type professionelle ballademagere, som det her drejer sig om, på nogen som helst måde vil lade sig påvirke af et sådant akademisk tilsnit som en foreningsfrihedslov.

Hr. Kofod-Svendsen railerede noget over, hvilket ressortministerium det skulle være under. Man kunne diskutere det. Jamen det er jo netop derfor, man har et generelt Folketing, for at man kan lave ting på tværs af de ministerielle ressorter for at få en reel løsning på sagen i stedet for bare at fortabe sig i formelle petitesser. Denne sag er alt for alvorlig til, at det skal være formalisme, der skal præge den.

De enægstvillingeordførerskaber, vi hørte fra Venstre og Det Radikale Venstre, var præget af den samme blaserte træthed over, at de to ordførere nu igen skulle ulejliges med det samme tema, som de havde beskæftiget sig med for 37 dage siden. Det var dog alligevel for hårdt, at de nu igen skulle til at diskutere den HT-strejke, der i den grad har præget den forløbne del af 1990 på indenrigsfronten. Men det var ikke samme tema. Temaet den 20. februar var, om man skulle øge straffen. Det kan man diskutere, og det diskuterede vi den 20. februar, men al erfaring viser, at efterfølgende straf ikke er noget, der hjælper på det problem, vi har, nemlig at busserne kommer ud at køre, og at disse politifolk ikke skal ulejliges den ene morgen efter den anden, 50 morgener i træk, eller hvor meget der nu var tale om. Derfor er det et fuldstændig andet tema, vi beskæftiger os med nu.

Arbejdsministeren taler om, at vi er for voldsomme og vil sætte bål og brand i arbejdsmarkedet. Jeg tror sådan set ikke, at der er mange reelle mennesker på arbejdsmarkedet, der har den mindste sympati med de bisser, som vi taler

om her, som har lavet de blokader foran garagerne. Derfor tror jeg ikke noget som helst på, at det var noget, der ville genere nogen på arbejdsmarkedet, hvis vi kunne anvende isolationsarrest af den ene eller den anden form, men det ville i allerhøjeste grad gavne, både at politiet kunne bruge sin tid mere fornuftigt, og at folk kunne komme af sted fra morgenstunden i stedet for at være en time forsinket halvanden måned i træk.

Dermed er vi inde på den sidste korte bemærkning, der kom fra fællesordføreren for det Centrum-Demokrati, der nu har skiftet helt stilning fra René Brusvangs og hr. Nør Christensens dage til nu at være kommet på fru Pia Christmas-Møllers pacifistiske linje. Efter den er det altså således, at den politimæssige indsats, man skal gøre mod hærværk, er, som fru Pia Christmas-Møller siger, at når der har været et enkeltstående tilfælde af hærværk, får politiet underretning i kraft af, at der kommer en politianmeldelse, og så rykker politiet ud, og så rejses der tiltale. Men her, hvor man sætter et distrikt i Danmark i borgerkrigs-lignende tilstand igennem 6 uger i træk, er det en helt anden opgave, politiet har, nemlig at forebygge, at der sker forbrydelser.

Derfor må de politibetjente, der må tilbringe deres tid fra 5.03 til 6.22 om morgenen med at bryde blokaden, fortsætte denne del af den politimæssige opgave, den vigtigste, nemlig at forebygge, at de uromagere, der så spredes ud i distrikterne, fordi man ikke kan varetægtsfængsle dem, smadrer alt for mange HT-busser eller slår alt for mange til krøblinge eller hænger alt for mange plakater op med disse smukke ord, udtryk, som det fremgik af hr. Knud Linds spørgsmål til justitsministeren.

Derfor er den politimæssige indsats af en helt, helt anden karakter end den, fru Pia Christmas-Møller sagde. Så er vi inde på trillingsynspunktet, nemlig mellem De Konservative, Venstre og De Radikale, nemlig, at det er svært at gøre det bedre end det, vi gør, og derfor må vi nok fortsætte med at have denne lalastilling, som vi nu på 17. år i træk oplever at vi har på det danske arbejdsmarked, når det drejer sig om disse professionelle blokadefolk.

Men vi har Folketinget til at løse svære opgaver. Jeg vil bare sige, at de løsninger, vi hidtil har lavet, over for de mennesker, der laver al den uro og al den forstyrrelse og al den terror —